БРЕНДОН САНДЕРСОН

З-ІМЛИ-НАРОДЖЕНІ
ТАЄМНА ІСТОРІЯ

ПОВІСТЬ

БРЕНДОН САНДЕРСОН

Таємна історія

Mistborn: Secret History

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Mistborn: Secret History, Brandon Sanderson.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

ЧАСТИНА ПЕРША

ІМПЕРІЯ

1

Келсьє спалив Одинадцятий метал.

Нічого не змінилося. Він і далі стояв на тій площі Лутаделі, віч-на-віч із Паном Всевладарем. Довкола площі мовчки дивилися глядачі, і скаа, і знать. Поруч, звисаючи з боку перекинутого тюремного воза, ліниво крутилося на вітрі рипуче колесо. До дерева днища воза була прибита голова інквізитора, яку тримали на місці її ж власні штирі.

Нічого не змінилося, і водночас змінилося все. Бо перед очима Келсьє тепер стояли двоє.

Один був безсмертним імператором, що панував тисячу років: велична постать із чорним як смола волоссям і грудьми, пробитими двома списами, яких він, здавалося, навіть не помічав. Поруч із ним стояв чоловік із тими самими рисами, але зовсім іншої вдачі. Постать, закутана в густе хутро, з носом і щоками, червоними наче від морозу. Волосся в нього було скуйовджене й розкошлане вітром, а сам він був веселий, усміхнений.

Це була та сама людина.

Чи можу я цим скористатися? гарячково подумав Келсьє.

Між ними легко падав чорний попіл. Пан Всевладар зиркнув на інквізитора, якого вбив Келсьє. — Їх дуже важко замінити, — владно сказав він.

Цей тон різко контрастував із чоловіком поруч: волоцюгою, горянином з обличчям Пана Всевладаря. *Ось який ти насправді*, подумав Келсьє. Але це не допомагало. Це лише ще раз доводило, що Одинадцятий метал не був тим, на що Келсьє колись сподівався. Цей метал не був чарівним способом покінчити з Паном Всевладарем. Доведеться натомість покластися на інший план.

І тому Келсьє усміхнувся.

— Я вже раз тебе вбив, — сказав Пан Всевладар.

— Ти пробував, — відповів Келсьє, і серце в нього калатало. Інший план, таємний план. — Але ти не можеш мене вбити, Пане Тиране. Я уособлюю те, чого ти ніколи не міг убити, хоч як старався. Я надія.

Пан Всевладар пирхнув. Він недбало підняв руку.

Келсьє зібрався. Він не міг битися з безсмертним.

Принаймні живим.

Тримайся прямо. Дай їм те, що вони запам'ятають.

Пан Всевладар ударив його тильним боком долоні. Біль влучив у Келсьє, наче блискавка. Тієї миті Келсьє розпалив Одинадцятий метал і побачив щось нове.

Пан Всевладар стоїть у кімнаті... ні, у печері! Пан Всевладар ступає в сяйне озерце, і світ довкола нього зсувається: скелі кришаться, кімната викривляється, усе *змінюється*.

Видіння зникло.

Келсьє помер.

Виявилося, що це куди болісніше, ніж він очікував. Замість тихого згасання в небуття він відчув жахливе *роздирання*, наче

був ганчіркою, яку вчепили зубами двоє лютих псів.

Він закричав, відчайдушно намагаючись утримати себе цілим. Його воля нічого не важила. Його розтерзали, розірвали й жбурнули у місце безкрайньої мінливої імли.

Він упав навколішки, хапаючи ротом повітря, весь у болю. Він не був певен, на чому стоїть навколішках, бо внизу, здавалося, була лише ще імла. Ґрунт брижився, мов рідина, і на дотик був м'який.

Він стояв там навколішках, терпів і відчував, як біль поволі вщухає. Нарешті він розтиснув щелепи й застогнав.

Він був живий. Ну, майже.

Йому вдалося підвести погляд. Довкола клубочилася та сама густа сірість. Ніщо? Ні, він бачив у ній обриси, тіні. Пагорби? А високо в небі якесь світло. Може, крихітне сонце, видиме крізь щільні сірі хмари.

Келсьє вдихнув і видихнув, тоді загарчав і звівся на ноги. — Ну, — проголосив він, — *це* було геть паскудно.

Схоже, загробне життя таки існувало, і це було приємне відкриття. Чи означало це... чи означало це, що Мейр досі десь там? Він завжди казав утішні банальності, говорив іншим, що колись знову буде з нею. Але глибоко в душі ніколи не вірив, ніколи насправді не думав...

Кінець не був кінцем. Келсьє знову всміхнувся, цього разу щиро схвильований. Він обернувся, і поки роздивлявся довкола, імла ніби відступила. Ні, радше здавалося, що Келсьє *твердне*, повністю входить у це місце. Відступ імли більше скидався на те, як прояснювався його власний розум.

Імла згусла в обриси. Тіні, які він мав за пагорби, виявилися будинками, розмитими й витканими з мінливої імли. Ґрунт під ногами теж був імлою, глибокою безмірністю, наче він сто-

яв на поверхні океану. На дотик той був м'який, як тканина, і навіть трохи пружний.

Поблизу лежав перекинутий тюремний віз, але тут він був зроблений з імли. Ця імла зсувалася й рухалася, але віз зберігав форму. Наче якась невидима сила втиснула імлу в певні обриси. Ще разючіше було те, що з цього боку *сяяли* ґрати тюремного воза. Доповнюючи їх, довкола з'явилися інші розпечені до білого цятки світла, розсипані по всій місцевості. Дверні ручки. Віконні засувки. Усе з живого світу віддзеркалювалося тут, у цьому місці, і хоча більшість речей були тінистою імлою, метал натомість з'являвся як потужне світло.

Деякі з цих вогників рухалися. Він насупився, ступив до одного й лише тоді збагнув, що багато вогників були людьми. Кожну з них він бачив як яскраве біле сяйво, яке лилося з людської постаті.

Метал і душі однакові, зауважив він. Хто б міг подумати?

Коли він трохи оговтався, то збагнув, що відбувається в живому світі. Тисячі вогників рухалися, розтікалися геть. Натовп тікав з площі. Потужне світло з високим силуетом крокувало в інший бік. Пан Всевладар.

Келсьє спробував піти слідом, але спіткнувся об щось під ногами. На землі лежала імлиста постать, пробита списом. Труп самого Келсьє.

Торкнутися його було як пригадати щось миле. Знайомі запахи юності. Голос матері. Тепло, коли лежиш на схилі пагорба з Мейр і дивишся на попіл, що падає.

Ці спогади згасли й ніби *вихолонули*. Один із вогників у масі втікачів (важко було розрізнити окремих людей, коли всі світилися) кинувся до нього. Спершу він подумав, що, може, ця людина побачила його дух. Але ні, вона підбігла до його трупа й упала навколішки.

Тепер, коли вона була близько, він міг роздивитися риси цієї постаті, витесані з імли й осяяні зсередини.

— Ох, дитино, — сказав Келсьє. — Мені шкода. — Він простягнув руку й узяв обличчя Вен у долоні, поки вона плакала над ним, і виявив, що може її відчути. Для його примарних пальців вона була тверда. Здавалося, вона не відчуває його дотику, але він уловив її образ зі справжнього світу: щоки, мокрі від сліз.

Його останні слова до неї були різкими, хіба ні? Може, й добре, що вони з Мейр так і не мали дітей.

Сяйна постать вирвалася з маси втікачів і схопила Вен. Це Гем? Мабуть, що так, з таким профілем. Келсьє підвівся й дивився, як вони відходять. Він запустив для них плани. Може, вони його за це зненавидять.

— Ти дозволив йому себе вбити.

Келсьє рвучко обернувся, здивований, що поруч стоїть людина. Не постать з імли, а чоловік у дивному одязі: тонкому вовняному пальті майже до п'ят, а під ним сорочці на шнурівці з чимось на кшталт конічної спідниці. Усе це було підперезане поясом, у петлю якого був застромлений ніж із кістяним руків'ям.

Чоловік був низенький, з чорним волоссям і помітним носом. На відміну від інших людей, витканих зі світла, цей чоловік виглядав звичайно, як Келсьє. Оскільки Келсьє був мертвий, то чи означало це, що чоловік теж привид?

— Хто ти? — вимогливо спитав Келсьє.

— О, гадаю, ти знаєш. — Чоловік зустрівся поглядом із Келсьє, і в його очах Келсьє побачив вічність. Прохолодну, спокійну вічність: вічність каміння, що бачило, як минають покоління, чи байдужих глибин, які не помічали зміни днів, бо світло все одно ніколи до них не сягало.

— О, хай йому біс, — сказав Келсьє. — То Бог справді існує?

— Так.

Келсьє йому врізав.

Це був добрий, чистий удар, від плеча, а іншу руку він тим часом підняв, щоб заблокувати відповідний удар. Докс би пишався.

Бог не ухилився. Кулак Келсьє влучив йому просто в обличчя з приємним *гупанням*. Удар збив Бога на землю, хоча коли той звів очі, то здавався більше враженим, ніж скривдженим.

Келсьє ступив уперед. — Та що з тобою в біса таке? Ти справжній, і ти дозволяєш, щоб *таке* коїлося? — Він махнув у бік площі, де (на його жах) згасали вогники. Інквізитори нападали на натовп.

— Я роблю, що можу. — Повалена постать на мить ніби спотворилася, окремі її частини розширилися, наче імла, що вириває ться із загорожі. — Я роблю... роблю, що можу. Розумієш, усе вже запущено. Я...

Келсьє відсахнувся на крок і витріщив очі, коли Бог *розпався*, а тоді знову зібрався докупи.

Довкола нього інші душі здійснювали перехід. Їхні тіла переставали світитися, а тоді їхні душі вивалювалися в цю країну імли: спотикалися, падали, наче їх викинуло з тіл. Щойно вони прибували, Келсьє бачив їх у кольорі. Біля кожної з'являвся той самий чоловік, Бог. Раптом його версій стало з десяток із гаком, кожна однакова, кожна розмовляла з одним із мерців.

Версія Бога біля Келсьє підвелася й потерла щелепу. — Ніхто ще ніколи такого не робив.

— Що, справді? — спитав Келсьє.

— Ні. Душі зазвичай надто розгублені. Хоча дехто таки тікає. — Він подивився на Келсьє.

Келсьє стиснув кулаки. Бог відступив і (кумедно) потягнувся до ножа на поясі.

Що ж, Келсьє не збирався його бити, принаймні вдруге. Але він *таки* почув виклик у цих словах. Чи втече він? Звісно, ні. Куди йому тікати?

Неподалік нещасна жінка-скаа ввалилася в загробне життя і майже одразу *розтанула*. Її постать розтяглася, перетворюючись на білу імлу, яку тягло до далекої темної точки. Принаймні так це виглядало, хоча точка, до якої вона тяглася, не була місцем, не насправді. Це було... Потойбіччя. Розташування, якимось чином далеке, яке вказувало геть від нього, хоч куди б він рухався.

Вона розтяглася, а тоді згасла. Інші духи на площі пішли слідом.

Келсьє рвучко обернувся до Бога. — Що відбувається?

— Ти ж не думав, що *це* кінець, правда? — спитав Бог, махнувши на тінистий світ. — Це проміжний крок. Після смерті й перед...

— Перед чим?

— Перед Потойбіччям, — сказав Бог. — Деінде. Куди мусять іти душі. Куди мусить піти й *твоя*.

— Я ще не пішов.

— В алломантів це забирає більше часу, але це станеться. Це природний хід речей, як потік, що тече до океану. Я тут не для того, щоб це сталося, а щоб утішити тебе, поки ти відходиш. Я вважаю це таким собі... обов'язком, що йде разом із моїм становищем. — Він потер щоку й зиркнув на Келсьє так, що було ясно, що він думає про такий прийом.

Неподалік ще двоє людей розтанули у вічності. Здавалося, вони з цим змирилися: ступали в розтягнуте ніщо з полегше-

ними, привітними усмішками. Келсьє дивився на ці душі, що відходили.

— Мейр, — прошепотів він.

— Вона пішла в Потойбіччя. Як і ти підеш.

Келсьє подивився на ту точку Потойбіччя, точку, до якої тягло всіх мертвих. Він відчув, як вона ледь помітно починає тягти і його.

Ні. *Ще ні.*

— Нам потрібен план, — сказав Келсьє.

— План? — спитав Бог.

— Як мене з цього витягти. Може, мені знадобиться твоя допомога.

— *Немає* виходу з цього.

— Жахливий настрій, — сказав Келсьє. — Ми нічого не досягнемо, якщо ти так говоритимеш.

Він подивився на свою руку, яка (бентежно) почала розмиватися, як чорнило на сторінці, яку випадково зачепили, перш ніж воно висохло. Він відчув, як із нього щось *витікає*.

Він рушив, змушуючи себе ступати широким кроком. Він не стоятиме просто так, поки вічність намагається його всмоктати.

— Природно відчувати непевність, — сказав Бог, крокуючи поруч. — Багато хто тривожиться. Будь спокійний. Ті, кого ти залишив, знайдуть свій шлях, а ти...

— Так, чудово, — сказав Келсьє. — Немає часу на лекції. Говори зі мною. Хтось колись опирався тому, щоб його затягло в Потойбіччя?

— Ні. — Постать Бога запульсувала, знову розплітаючись, перш ніж зібратися докупи. — Я вже тобі казав.

Чорт, подумав Келсьє. *Здається, він і сам за крок від того, щоб розлетітися на шматки.*

Що ж, доводилося працювати з тим, що маєш. — Ти ж мусиш мати хоч якусь думку, що я міг би спробувати, Пуху.

— Як ти мене назвав?

— Пух. Мені ж треба тебе якось називати.

— Ти міг би спробувати «мій пане», — пирхнув Пух.

— Жахливе прізвисько для члена команди.

— Члена команди...

— Мені потрібна команда, — сказав Келсьє, далі крокуючи тінистою версією Лутаделі. — І, як бачиш, вибір у мене обмежений. Я б волів Докса, але йому треба розібратися з тим, хто видає себе за тебе. До того ж вступ до цієї моєї конкретної команди просто вбивчий.

— Але...

Келсьє обернувся й узяв меншого на зріст чоловіка за плечі. Руки Келсьє розмивалися дедалі більше, їх відтягувало, наче воду, яку затягує течія невидимого потоку.

— Слухай, — тихо й наполегливо сказав Келсьє, — ти казав, що ти тут, щоб мене втішити. Ось як ти це робиш. Якщо ти маєш рацію, то ніщо з того, що я зараз роблю, не матиме значення. То чому б мені не потурати? Дай мені востаннє відчути азарт, поки я дивлюся в очі остаточній неминучості.

Пух зітхнув. — Було б краще, якби ти прийняв те, що відбувається.

Келсьє не відводив погляду від Пуха. Час спливав; він *відчував*, як сповзає в забуття, до далекої точки небуття, темної й непізнаванної. І все одно не відводив погляду. Якщо ця істота поводилася хоч трохи як людина, на яку була схожа, то витримати її погляд (упевнено, з усмішкою, самовпевнено) спрацює. Пух поступиться.

— Отже, — сказав Пух. — Ти не лише перший, хто мене вдарив, а й перший, хто намагається мене *завербувати*. Ти напро-

чуд дивна людина.

— Ти не знаєш моїх друзів. Поруч із ними я нормальний. Ідеї, будь ласка. — Він рушив угору вулицею, рухаючись лише заради руху. Обабіч бовваніли багатоквартирні будинки з мінливої імли. Вони були схожі на привидів будинків. Час від часу крізь ґрунт і будинки пробігала хвиля, мерехтіння світла, і від неї імла звивалася й скручувалася.

— Не знаю, що ти хочеш від мене почути, — сказав Пух, поспішаючи, щоб іти поруч. — Духів, які приходять сюди, затягує в Потойбіччя.

— А тебе ні.

— Я бог.

Бог. Не просто «Бог». Візьму до уваги.

— Гаразд, — сказав Келсьє, — а що такого в тому, щоб бути богом, що дає тобі несприйнятливість?

— Усе.

— Не можу позбутися думки, що ти не тягнеш свою частку роботи в цій команді, Пуху. Ну ж бо. Працюй зі мною. Ти натякнув, що алломанти тримаються довше. Ферухімісти теж?

— Так.

— Люди із силою, — сказав Келсьє, показуючи на далекі шпилі Кредік Шо. Цією дорогою їхав Пан Всевладар до свого палацу. Хоча карета Пана Всевладаря була вже далеко, Келсьє досі бачив, як десь там світиться його душа. Набагато яскравіше за інших.

— А як щодо нього? — спитав Келсьє. — Ти кажеш, що всі мусять скоритися смерті, але очевидно, що це не так. Він безсмертний.

— Він особливий випадок, — сказав Пух, пожвавішавши. — У нього є способи взагалі не вмирати.

— А якби він помер? — наполягав Келсьє. — Він протримався б на цьому боці ще довше, ніж я, правда?

— О, безперечно, — сказав Пух. — Він Вознісся, хай і ненадовго. Він тримав достатньо сили, щоб розширити свою душу.

Зрозумів. Розширити душу.

— Я... — Бог захитався, постать спотворилася. — Я... — Він схилив голову набік. — Про що це я казав?

— Про те, як Пан Всевладар розширив свою душу.

— Це було чарівно, — сказав Бог. — На це було захопливо дивитися! А тепер він *Збережений*. Я радий, що ти не знайшов способу його знищити. Усі інші відходять, але не він. Це чудово.

— Чудово? — Келсьє хотілося сплюнути. — Він тиран, Пуху.

— Він незмінний, — сказав Бог, захищаючись. — Він блискучий екземпляр. Такий неповторний. Я не схвалюю того, що він робить, але можна ж співчувати ягняті й водночас милуватися левом, хіба ні?

— То чому ж не зупинити його? Якщо ти не схвалюєш того, що він робить, то зроби щось!

— Ну-ну, — сказав Бог. — Це було б поспішно. Чого досягло б його усунення? Це лише підняло б іншого, менш довговічного правителя, і спричинило б хаос і ще більше смертей, ніж спричинив Пан Всевладар. Краще стабільність. Так. Незмінний правитель.

Келсьє відчув, що розтягується ще більше. Скоро він відійде. Здавалося, його нове тіло не може пітніти, бо якби могло, то лоб у нього вже точно був би мокрий.

— Може, тобі сподобалося б подивитися, як хтось інший зробить те саме, що він, — сказав Келсьє. — Розширить свою душу.

— Неможливо. Сила в Джерелі Вознесіння не збереться й не буде готова ще понад рік.

— Що? — перепитав Келсьє. *Джерело Вознесіння*?

Він перебирав спогади, силкуючись пригадати, що Сейзд розповідав йому про релігії й вірування. Масштаб цього загрожував його приголомшити. Він бавився в повстання й престоли (зважаючи на релігію лише тоді, коли думав, що це може піти на користь його планам), а весь цей час на тлі було *це*. Знехтуване й непомічене.

Він почувався дитиною.

Пух говорив далі, не помічаючи, що Келсьє прозрів. — Але ні, ти не зміг би скористатися Джерелом. Мені не вдалося його замкнути. Я знав, що не вдасться; він сильніший. Його сутність просочується назовні в природних формах. Тверда, рідка, газ. Через те, як ми створили світ. У нього є плани. Але чи глибші вони за мої плани, чи я нарешті його перехитрив...?

Пух знову спотворився. Його тиради Келсьє майже не розумів. Він відчував, що це важливо, але просто не *нагально*.

— Сила повертається до Джерела Вознесіння, — сказав Келсьє.

Пух завагався. — Гм. Так. Е-е, але воно далеко-далеко. Так, надто далеко, щоб ти туди дійшов. Шкода.

Як виявилося, Бог брехав жахливо.

Келсьє схопив його, і чоловічок зіщулився.

— Скажи мені, — мовив Келсьє. — Будь ласка. Я відчуваю, як мене розтягує, як я падаю, як мене тягне. Будь ласка.

Пух висмикнувся з його хватки. Пальці Келсьє... чи радше пальці його душі... вже слухалися гірше.

— Ні, — сказав Пух. — Ні, так не годиться. Якби ти його торкнувся, то, може, лише додав би йому сили. Ти підеш, як і всі інші.

Ну гаразд, подумав Келсьє. *Тоді афера.*

Він дозволив собі обвиснути, привалившись до стіни примарного будинку. Зітхнув, усівся, спершись спиною на стіну. — Гаразд.

— Ось бачиш! — сказав Пух. — Краще. Набагато краще, правда?

— Так, — сказав Келсьє.

Бог ніби розслабився. Келсьє з неприємним почуттям помітив, що з Бога досі витікає. Імла вислизала з його тіла в кількох цяточках. Ця істота була як поранений звір, що спокійно провадить своє щоденне життя, не зважаючи на сліди укусів.

Лишатися нерухомим було важко. Важче, ніж стояти віч-навіч із Паном Всевладарем. Келсьє хотілося бігти, кричати, борсатися й рухатися. Відчуття, що його тягне геть, було *жахливим*.

Якимось чином він удав, що розслабився. — Ти поставив, — сказав він так, наче дуже втомився й насилу видушував слова. — Мені запитання? Коли вперше з'явився?

— О! — сказав Пух. — Так. Ти дозволив йому себе вбити. Я такого не очікував.

— Ти ж Бог. Хіба ти не бачиш майбутнього?

— До певної міри, — пожвавішав Пух. — Але воно туманне, таке туманне. Надто багато можливостей. Цього я серед них не побачив, хоча воно, мабуть, там було. Ти мусиш мені сказати. Чому ти *таки* дозволив йому себе вбити? Наприкінці ти просто стояв.

— Я не зміг би втекти, — сказав Келсьє. — Щойно прибув Пан Всевладар, утекти вже не було як. Я мусив протистояти йому.

— Ти навіть не бився.

— Я скористався Одинадцятим металом.

— Дурниця, — сказав Бог. Він почав ходити туди-сюди. — Це був вплив Руїни на тебе. Але навіщо? Не розумію, чому він хотів, щоб у тебе був цей непотрібний метал. — Він пожвавішав. — А та *бійка*. Ти й інквізитор. Так, я бачив багато чого, але такого ще ні. Вражає, хоча краще б ти не спричинив таких руйнувань, Келсьє.

Він знову заходив туди-сюди, але крок його ніби став пружнішим. Келсьє не чекав, що Бог виявиться таким… людяним. Запальним, навіть енергійним.

— Я дещо бачив, — сказав Келсьє, — коли Пан Всевладар мене вбивав. Людину, якою він, можливо, колись був. Його минуле? Якусь версію його минулого? Він стояв біля Джерела Вознесіння.

— Справді? Гм. Так, метал, розпалений у мить переходу. Отже, ти зазирнув у Духовну Сферу? Його Зв'язок і його минуле? На жаль, ти користувався сутністю Аті. Їй не варто довіряти, навіть у розбавленому вигляді. Хіба що… — Він насупився, схиливши голову набік, наче силкувався пригадати щось забуте.

— Інший бог, — прошепотів Келсьє, заплющивши очі. — Ти казав… ти його ув'язнив?

— Зрештою він вирветься на волю. Це неминуче. Але в'язниця не мій останній гамбіт. Не може бути.

Може, мені таки *варто просто відпустити*, подумав Келсьє, дрейфуючи.

— Ну от, — сказав Бог. — Прощавай, Келсьє. Ти служив *йому* частіше, ніж мені, але я можу шанувати твої наміри, *а також* твою дивовижну здатність Зберегти себе.

— Я бачив його, — прошепотів Келсьє. — Печеру високо в горах. Джерело Вознесіння…

— Так, — сказав Пух. — Саме туди я його й поставив.

— Але... — сказав Келсьє, розтягуючись, — він його переніс...

— Природно.

Що зробив би Пан Всевладар із джерелом такої сили? Сховав би десь далеко?

Чи тримав би дуже-дуже близько? Під рукою. Хіба Келсьє не бачив хутра, такого, як те, що було на Панові Всевладарі в його видінні? Він бачив його в кімнаті, за інквізитором. Будівля в будівлі, схована в глибинах палацу.

Келсьє розплющив очі.

Пух крутнувся до нього. — Що...

Келсьє звівся на ноги й побіг. Від *нього самого* мало що лишилося, лише нечіткий, розмитий образ. Ноги, на яких він біг, були розмазаними плямами, а його постать нагадувала витягнутий, розплетений клапоть тканини. Він ледве знаходив опору на імлистому ґрунті, а коли наткнувся на будинок, то *проштовхнувся* крізь нього, не зважаючи на стіну, як на сильний вітерець.

— То ти *таки* втікач, — сказав Пух, з'явившись поруч. — Келсьє, дитино, це нічого не дасть. Мабуть, від тебе й слід було чекати не меншого. Відчайдушно битися головою об свою долю до останньої миті.

Келсьє ледве чув ці слова. Він зосередився на бігу, на опорі тій хватці, що *волокла* його назад, у ніщо. Він змагався з хваткою самої смерті, з її холодними пальцями, які стискалися довкола нього.

Біжи.

Зосередься.

Борися, щоб *бути*.

Ця втеча нагадала йому інший час, коли він видирався з ями з закривавленими руками. Його *не заберуть*!

Його провідником стала пульсація, та хвиля, що періодично прокочувалася тінистим світом. Він шукав її джерело. Він мчав крізь будинки, перетинав вулиці, не зважаючи ні на метал, ні на людські душі, аж доки не дістався силуету Кредік Шо, Пагорба Тисячі Шпилів, витканого з сірої імли.

Тут Пух, здавалося, збагнув, що відбувається.

— Ти, цинкоязикий шахраю, — сказав бог, без жодних зусиль рухаючись поруч, тоді як Келсьє біг з усіх сил. — Ти не встигнеш туди вчасно.

Він знову біг крізь імлу. Стіни, люди, будинки зблякли. Нічого, крім темної, вихрястої імли.

Але імла ніколи не була йому ворогом.

Під гупання тих пульсацій, що вели його, Келсьє пробивався крізь вихрясте ніщо, аж доки перед ним не вибухнув стовп світла. Воно там! Він бачив його, як воно палає в імлі. Він міг майже торкнутися його, майже...

Він утрачав його. Утрачав себе. Він більше не міг рухатися.

Щось схопило його.

— Будь ласка... — прошепотів Келсьє, падаючи, вислизаючи.

Це *неправильно*. Голос Пуха.

— Хочеш побачити щось... захопливе? — прошепотів Келсьє. — Допоможи мені жити. Я *покажу* тобі... *захопливе*.

Пух захитався, і Келсьє відчув вагання божества. За ним прийшло відчуття мети, наче засвітили лампу, і сміх.

Гаразд. Будь Збережений, Келсьє. Уцілілий.

Щось штовхнуло його вперед, і Келсьє злився зі світлом.

За мить він кліпнув і прокинувся. Він досі лежав в імлистому світі, але його тіло (чи, ну, його дух) сформувалося знову. Він лежав в озерці світла, схожого на рідкий метал. Він відчував його тепло довкола себе, і воно наснажувало.

За межами озерця він розрізняв імлисту печеру; вона ніби була з природного каменю, хоча напевно він сказати не міг, бо з цього боку все було імлою.

Крізь нього прокотилася пульсація.

— Сила, — сказав Пух, стоячи за межею світла. — Тепер ти її частина, Келсьє.

— Ага, — сказав Келсьє, підводячись на ноги й стікаючи сяйним світлом. — Я відчуваю, як вона гуде в мені.

— Ти ув'язнений разом із ним, — сказав Пух. Він здавався блідим, мізерним поруч із потужним світлом, у якому стояв Келсьє. — Я тебе попереджав. Це в'язниця.

Келсьє вмостився, вдихаючи й видихаючи. — Я живий.

— Якщо дуже вільно тлумачити це слово.

Келсьє всміхнувся. — Згодиться.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/secret-history/